

Modesto Crespo evita de respondre als periodistes abans de la reunió del consell d'administració del divendres 1 d'abril.

CAM, caixa tancada

Després d'una setmana de rumors, aquest dijous el Banc d'Espanya decidirà sobre el futur de la CAM, una volta trencat el SIP amb Cajastur. Tant si opta per la nacionalització com si es decanta per la venda a algun banc, la supervivència de la caixa, en procés de conversió en banc, exigeix de diluir la seua identitat.

La coincidència sembla una broma de mal gust, però no ho és. El dia 30 de març passat, el mateix dia que Cajastur, Caja Extremadura i Caja Cantabria repudiaven la CAM i obrien un escenari d'incertesa que encara perdura, el gabinet de premsa de la caixa alacantina enviava una nota de premsa als mitjans de comunicació titulada "CAM a Torrent revelarà 'El que no

sabem>". La nota continuava: "El que no sabem". Aquest és el títol del cicle de conferències que comença demà dijous, 31 de març, a les 19 h, a l'Aula de Cultura de la CAM a Torrent i que fa referència a tot allò que ens falta per saber, als forats negres en què la ciència se submergeix cada dia per a investigar."

L'activitat, organitzada per l'obra social de la Caja de Ahorros del

Mediterráneo, era ben premonitòria de la setmana d'intrigues i silencis mesurats desfermats pel trencament del sistema institucional de protecció (SIP). Després del rebuig de les altres tres caixes, la CAM s'ha trobat obligada a navegar tota sola i deixar el timó de la nau a mans del Banc d'Espanya, que aquest dijous haurà de dilucidar el futur de l'entitat. De moment, la CAM ha sol·licitat 2.800 milions d'euros al Fons de Reestructuració i Ordenació Bancària (FROB) per tal de recapitalitzar-se, però tot fa pensar que amb aquesta injecció de diners no n'hi haurà prou per a albirar amb claredat l'horitzó. Segons que afirma una font ben informada de dins de la caixa –consultada abans de tancar aquesta edició–, "totes les possibilitats són obertes". I la que ha sonat amb més intensitat durant l'última setmana és la d'una hipotètica compra per part d'un banc més gran. Entre els noms que hi ha damunt la taula, els grans bancs catalans i espanyols: el Sabadell, el BBVA, el Santander –el primer que s'hi interessa– i Ibercaja.

Amb el ciment al coll. La jugada arriscada del totxo ha dut la caixa a un escenari funambulesc. Des del 2000, l'entitat va intensificar, amb la permisivitat del Banc d'Espanya, l'aposta pel sector de la construcció, i es va embarcar a finançar projectes com ara la ciutat de nova construcció de Seseña –dreçada per Paco el Pocero–, la macrourbanització fallida Polaris World de Múrcia o algunes promocions de Martinsa, que han quedat en no res. Caldria afegir-hi la participació en projectes de rendibilitat més que discutible a què s'han vist empesos per la Generalitat. El resultat és un forat immobiliari que amenaça de convertir-se en fossa. Acumula 11.000 milions de crèdits a promotors. A més a més, s'ha picat els dits en 66 societats amb promotors i constructors, algunes de

les quals va promoure la CAM mateix. Només l'any 2010, va renegociar 2.100 milions finançats a empreses del sector per a no fer créixer una morositat que ara per ara és del 8,7%.

Però les xifres, tot i ser dolentes, no són l'aspecte pitjor. El fet més pernicios és –com explica Manuel Illueca, membre de l'Institut Valencià d'Investigacions Econòmiques (IVIE)– la desconfiança que s'ha generat entorn de les xifres reals de l'entitat. “El fet que un *insider*, algú que ha conegut la caixa per dins –explica, amb referència als directius de Cajastur–, diga que va entrar en el projecte pensant que la CAM tenia uns comptes i que s'ha adonat que eren uns altres, resulta molt negatiu”, perquè genera “incertesa”. A més, afegeix aquest professor de la Universitat Jaume I de Castelló, “valo-

rar els actius” d'entitats tan exposades al taulell “és molt complicat”. “Hi ha un risc latent perquè s'ha produït l'ajust definitiu del sector”, apunta.

Els postors de la CAM bé prou que tenen en compte aquest ingredient d'incertesa. La implantació de la CAM, amb una xarxa de més d'un miler d'oficines i uns actius valorats en més de 75.000 milions d'euros quan va signar el protocol del SIP, la converteixen en un plat abellidor per a les entitats financeres més grans que operen a l'estat espanyol, però els dubtes nascuts al seu voltant fan ser prudent. Per això els bancs que fins ara s'hi han interessat volen guardar-se les espatlles abans d'empassar-se la CAM. Els aspirants a adquirents volen garanties que els grans riscos que conté el balanç de la caixa alacantina no els acabaran

La supervivència és a Espanya...

O a fora, però ja és pràcticament impossible que Unnim pugui continuar vivint en solitari a Catalunya. “Volem salvar les nostres oficines i els 3.200 treballadors preservant la filosofia de caixa, encara que siguem un banc. Aquesta convicció ens deixa dues opcions: un SIP amb entitats espanyoles o negociar amb entitats financeres internacionals, perquè l'opció de quedar-nos a Catalunya és impossible. ‘La Caixa’ ens absorbiria i desapareixeríem, i el Banc Sabadell, a més de la duplicitat d'oficines que causaria, no deixa de ser un banc, que es regeix per uns altres paràmetres de gestió que no tenen a veure amb l'esperit d'una caixa.” L'anàlisi és d'un directiu d'Unnim, que, veu prou clar que l'entitat catalana pot acabar integrant-se en el SIP Banca Cívica o el de Banco Base, però també amb una aliança amb Bancaixa o les caixes basques. Això faria que la seu social d'Unnim deixés d'estar a Catalunya, però “es podria mantenir l'obra social arrelada al territori, perquè aquests grups de caixes compartiríem una filosofia de servei a la societat i rebríem els dividendes per a invertir en la nostra obra social”. L'opció d'una operació amb el Banc Mare Nostrum, en què participen Caixa Penedès i Sa Nostra, és descartada pels problemes que comportaria la duplicitat d'oficines a Catalunya.

En canvi, considera més complexa l'operació internacional, que també és sobre la taula, perquè les entitats financeres que s'han interessat per Unnim, provinents d'Andorra, França i Alemanya, “veuen amb recel els elevats requisits de solvència del Banc d'Espanya, molt allunyats de les exigències europees”. Però totes les portes són obertes, atès que l'objectiu d'Unnim és evitar de recapitalitzar-se –el Banc d'Espanya li requereix 568 milions d'euros per a arribar al 10% del *core capital*– amb

diners del fons de rescat, el FROB. Perquè hi ha el perill de nacionalització: si l'entitat es nodrís en més d'un 50% del FROB per a arribar a aquests 568 milions, l'estat entraria en el control d'Unnim.

Sigui com sigui, i amb totes les opcions sobre la taula, l'entitat haurà pres una decisió entre el maig i el juny, per a arribar al setembre amb els deures fets davant el Banc d'Espanya.

CatalunyaCaixa s'abraça al FROB. I si Unnim té clar que ja no pot caminar sola, CatalunyaCaixa encara ho vol intentar. Ha demanat al FROB els 1.718 milions d'euros que li exigeix el Banc d'Espanya per a complir els requisits de solvència. Aquesta injecció de diners, sumada a la venda recent de participació de Repsol, ha de permetre a l'entitat d'assolir una ràtio de capital del 10,4%. Però el grup català, integrat per Caixa Catalunya, Caixa Manresa i Caixa Tarragona, ha esquivat la nacionalització perquè ja havia negociat la injecció de diners abans del 31 de desembre del 2010, i, per tant, s'acull a una excepció dictada pel Ministeri d'Economia espanyol. CatalunyaCaixa aconsegueix el seu full de ruta per a convertir-se en un banc i donar entrada en el seu capital a socis privats que substitueixin el FROB a termini mitjà. Entre les fórmules de capitalització privada que preveu, hi ha l'entrada dels treballadors en el capital, l'emissió entre clients de deute convertible en accions o l'entrada d'inversors privats quan ja tingui forma jurídica de banc. Tanmateix, de moment, descarta d'irrompre en els parquets borsaris. Tot plegat és un intent de mantenir-se com a grup financer estrictament català, això sí, acceptant la intromissió de l'estat en el seu capital.

Gemma Aguilera

ONDA NOTICIES

El Santander és una de les entitats que han mostrat interès per la CAM.

contaminant també a ells. Abans d'involucionar-s'hi, doncs, reclamen al Banc d'Espanya que presente un esquema de protecció d'actius (EPA), una fórmula mitjançant la qual l'entitat compradora s'assegura que si el balanç final de la CAM és pitjor que el que presenta en el moment de l'adquisició, el supervisor espanyol se'n farà càrrec.

Siga com siga, des de la CAM són conscients que la mala maror que s'ha creat al seu voltant no ajuda en la negociació. Les suspicàcies que ha despertat el trencament del SIP els aboca a una negociació desesperada en què el preu de la participació "és valorat a la baixa". "No estem disposats a acceptar un preu inferior al valor que té la CAM", afirma la font consultada, que lamenta que "els breus terminis que ens han marcat a totes les entitats ens impedisquen d'encarar aquest procediment amb més tranquil·litat". Per a Manuel Illueca, membre de l'IVIE, la CAM "es troba en una situació molt complicada". "S'ha perdut un temps preciós i la posició de la CAM ha canviat molt des que començà el procés de reestructuració. Ara s'ha quedat ben sola", apunta.

Banc bo, banc dolent. En cas que l'interès mostrat fins ara pels grans bancs no acabe materialitzant-se, es fa-

ria efectiva la injecció de 2.800 milions d'euros procedents del FROB a l'entitat de nova creació, el Banco Base. Aleshores, l'estat es convertiria en accionista majoritari del banc i, per tant, en prendria el control. Si fora el cas, caldria no descartar que els intermediaris nomenats per l'estat feren valer la seua preeminència en l'accionariat per a promoure un canvi a l'equip directiu. "La cosa raonable seria que hi haguera un canvi de gestors –apunta Illueca–. Per una altra banda, sembla sensat que això passe perquè la gestió que s'ha fet de la crisi ha estat manifestament millorable." La nacionalització seria, amb tota probabilitat, una situació transitòria, perquè, una volta sanejada l'entitat, caldria que l'estat es venguera les seues participacions. Des de dins de la CAM, però, consideren que el recurs al FROB no ha de significar, indefectiblement, la nacionalització del Banco Base; en tot cas, la posició preeminent de l'estat "dependrà del valor que els experts contractats pel FROB atorguen a la CAM".

Nacionalització i venda a banda, l'entitat alacantina avalua una tercera possibilitat que seria segregat el negoci i els actius, és a dir, crear un *banc bo* i un *banc dolent*, opció que, en tot cas, també requeriria la participació del

Revalorar la marca

En vista de la devaluació que la marca CAM –i, per extensió, Banco Base, que és el nom amb què operarà una volta transformada en banc–, els empresaris alacantins amb alguna classe de representació institucional han eixit com un sol home a donar suport a l'entitat. En declaracions a EL TEMPS, Rafael Martínez Berna, president de la patronal alacantina Coepa assegura que la CAM "es troba en una situació de solvència i compliment de ràtios econòmiques i financeres que li permeten d'encarar amb garanties el nou procés negociador". En aquest sentit, Berna reconeix que la participació del Banc d'Espanya en la resolució de la situació de l'entitat "certifica la viabilitat del projecte i aporta la seguretat, la tranquil·litat i la confiança que demanen els empresaris, els treballadors, la societat alacantina en general i el mercat financer en conjunt". De la mateixa opinió és José Enrique Garrigós, president de la Cambra de Comerç d'Alacant. Garrigós –que també és conseller de la CAM– creu que aquesta entitat és "seriosa i solvent" i "optarà per la fórmula que siga més beneficiosa per als seus interessos i els dels seus clients".

FROB. La fórmula no és en absolut esbojarrada; hi han recorregut les grans entitats, com ara Bankia i Criteria. El banc que dirigeix Rodrigo Rato ha optat per rescatar un banc filial i fora d'ús de Caja Madrid, anomenat Altae Banco, per a concentrar-hi els millors actius del grup. Altae passarà a denominar-se Bankia i serà l'instrument a través del qual el grup eixirà a borsa. D'una altra banda, el Banco Financiero y de Ahorro, matriu que agrupa les cinc caixes del SIP, es mantindrà en el grup com una entitat no cotitzada i representarà el *banc dolent*, és a dir, aquell que concentra els pitjors actius de l'entitat.

Violeta Tena